

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/8/2023
Identifikačné číslo spisu:	3720201593
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3720201593.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J.. B. Ž., narodeného XX. P. XXXX, W., R. XXXX/XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou L/R/P advokáti, s.r.o., Bratislava, Slávičie údolie 6, IČO: 52 735 354, proti žalovanému Mestu Púchov, Púchov, Štefánikova 821/21, o ochranu vlastníckeho práva a náhradu škody, vedenom pôvodne na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4C/23/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 15. júna 2022 sp. zn. 19Co/98/2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 15. júna 2022 sp. zn. 19Co/98/2021 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica z 8. júna 2021 č. k. 4C/23/2020, v časti odstránenia dopravného značenia z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e.

Po právoplatnosti uznesenia vec v zrušenej časti p o s t u p u j e Mestu Púchov.

Dovolanie vo zvyšnej časti o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 8. júna 2021 č. k. 4C/23/2020 - 143 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd žalovanému uložil povinnosť uviesť parc. č. 1757/2 v k.ú. W. zapísanú na LV č. XXXX, ktorá je v jeho výlučnom vlastníctve, do pôvodného stavu odstránením asfaltovej plochy umiestnenej na tomto pozemku, odstrániť dopravné značenie na tomto pozemku a nahradiť mu škodu vo výške 2.825,32 eura, alternatívne uložiť žalovanému povinnosť poskytnúť mu náhradný pozemok primeranej výmery, bonity a rovnakého druhu v k.ú. W.. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

1.1. Výkonaným dokazovaním zistil, že žalobca je vlastníkom pozemku - parcely KNC č. 1757/2, ostatné plochy o výmere 1107 m², nachádzajúcej sa v k. ú W., zapísanej na LV č. XXXX. Nespornou bola aj skutočnosť, že na predmetnom pozemku žalobcu sa nachádza stavba vo vlastníctve žalovaného a

že žalovaný na predmetnom pozemku žalobcu na základe určenia použitia trvalých dopravných značiek a zariadení zo dňa 11. apríla 2016 osadil dopravné značenie „B2 - Zákaz jazdy všetkých vozidiel“ a „C6a - Prikázaný smer jazdy obchádzania vpravo“. Spornou medzi stranami bola skutočnosť, či sa na pozemku vo vlastníctve žalobcu nachádza miestna komunikácia tak, ako ju definuje zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), či ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, či je možné odstrániť túto stavbu, či žalobcovi vznikla škoda v podobe ušlého zisku z dôvodu nemožnosti užívať pozemok na účel, na ktorý je určený, či vzniklo v prospech vlastníka stavby (žalovaného) na pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu podľa zák. č. 66/2009 Z.z. a či je nárok žalobcu premlčaný. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na zákon č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, na základe ktorého vzniklo účinnosťou tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu k pozemku pod stavbou, ak: (I.) stavba bola (ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z.) vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, (II.) vlastníctvo k stavbe prešlo na obec (pred účinnosťou zákona č. 66/2009 Z.z.) podľa zákona č. 138/1991 Zb. alebo iného zákonného predpisu bez majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k pozemkom, (III.) vlastník pozemku bol (ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z.) iný ako vlastník stavby, (IV.) neexistovalo (ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z.) iné zmluvne dohodnuté právo vlastníka stavby k pozemku, (V.) stavba bola (pred účinnosťou zákona č. 66/2009 Z.z.) riadne povolená, (VI.) stavba (ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z.) neslúžila na podnikateľské účely. Žalovaný tvrdil, že na pozemku žalobcu sa nachádza hlavná miestna komunikácia s názvom úseku XXXXAXXXXX, ID úseku XXXXXX zapísaná v databáze IS MCS evidovaná Slovenskou správou ciest, ktorú skutočnosť podľa súdu prvej inštancie aj preukázal. Z tejto databázy rovnako vyplýva aj skutočnosť, že žalovaný je vlastníkom tejto miestnej komunikácie. Keďže miestna komunikácia sa podľa zhodného vyjadrenia strán nachádza na svojom mieste už desaťročia, súd prvej inštancie dospel k záveru, že stavba bola ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. vo vlastníctve žalovaného, nakoľko do jeho vlastníctva bola prevedená zákonom č. 135/1961 Zb. (konkrétne zákonom č. 160/1996 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 135/1961 Zb.). Zakotvením súčasného ustanovenia § 3d ods. 3 do zákona č. 135/1961 Zb. prešlo vlastníctvo k miestnym komunikáciám zo štátu na obce, ktorou je aj žalovaný. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovanému ako vlastníkovi stavby, ktorá je miestnou komunikáciou, vzniklo právo zodpovedajúce vecnému bremenu k pozemku žalobcu, keďže vyššie uvedené podmienky vyžadované zákonom boli splnené. Obsahom práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, a preto nemožno vyvodiť záver, že by žalovaný užíval pozemok žalobcu bez právneho titulu. Nie je tak možné domáhať sa odstránenia stavby a dopravného značenia, ktoré je súčasťou stavby - miestnej komunikácie, preto súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol, pričom poznamenal, že neprichádza do úvahy akýkoľvek nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku alebo vydania bezdôvodného obohatenia. K alternatívnemu žalobnému návrhu žalobcu uviedol, že zákon umožňuje obci, aby poskytla náhradný pozemok v prípade, ak je vlastníkom výmerou, bonitou a druhom obdobného pozemku, ktorý sa nachádza v tom istom katastrálnom území, prípadne inom katastrálnom území v rámci obce, pričom ide len o fakultatívnu možnosť žalovaného a nie o jeho obligatórnu povinnosť, pričom žalovaný takýto pozemok nevlastní, a teda takto uložená povinnosť by nebola splniteľná.

1.2. Vo vzťahu k nárokom z práva zodpovedajúceho vecnému bremenu poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. novembra 2020, sp. zn. 8Cdo/17/2019, podľa ktorého právo na náhradu pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. vzniká ex lege jednorazovo. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že žalobca sa v danom prípade môže domáhať náhrady za zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Cez prizmu uvedeného posúdil aj žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 2.825,32 eura, pričom sa zaoberal aj žalovaným vznesenou námietkou premlčania. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. septembra 2013, sp. zn. 2Cdo/132/2013. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetné právo sa mohlo vykonať prvýkrát v deň účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., dňa 1. júla 2009 a lehota márne uplynula dňa 1. júla 2012, pričom žalobca si uplatnil nárok žalobou doručenou súdu dňa 12. júna 2020, teda nárok žalobcu je premlčaný, z ktorého dôvodu žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 15. júna 2022, sp. zn. 19Co/98/2021-

207 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. K odvolacej námietke žalobcu uviedol, že pokiaľ ide o skúmanie, či je dotknutá komunikácia miestnou komunikáciou, stotožňuje sa s odôvodnením súdu prvej inštancie, nakoľko táto skutočnosť vyplýva z databázy Slovenskej správy ciest, konkrétne ide o miestnu komunikáciu, názov úseku XXXXAXXXXX, ID úseku XXXXXX, zapísaná v databáze IS MCS, na ktorom závere nič nemení ani tvrdenie žalobcu, že uvedená databáza má evidenčný charakter. Prevedenie vlastníctva k danej komunikácii na žalovaného bolo realizované na základe zákona č. 135/1961 Zb. v zmysle jeho novely zákonom č. 160/1996 Z.z. Je preto jednoznačné, že daná stavba - miestna komunikácia sa nachádza vo vlastníctve žalovaného. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď na daný skutkový stav aplikoval zák. č. 66/2009 Z.z., ktorý podrobne upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou. V zmysle tohto zákona žalovanému vzniklo právo zodpovedajúce vecnému bremenu k pozemku žalobcu pod ňou sa nachádzajúcim. K námietke, či bola stavba riadne povolená podľa platných právnych predpisov odvolací súd uviedol, že súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že je potrebné prezumovať, že táto stavba bola povolená podľa vtedy platných a účinných predpisov, a to i vzhľadom k hlavnému stavebnému objektu (benzínová pumpa), ktorá bez prístupovej komunikácie nemôže existovať a charakteru tohto objektu, ktorého stavba nesporné i v minulom storočí a inom politickom režime podliehala osobitným požiadavkám pri jej povolení. Odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť, že k zásahu do právnych vzťahov žalobcu došlo pred niekoľkými desiatkami rokov, nie v súčasnosti a spochybňovanie aktov, na základe ktorých k takémuto zásahu došlo, je spochybňovaním práv súčasného vlastníka stavby. Odvolací súd ďalej uviedol, že právna istota všetkých osôb, ako i zachovanie nevyhnutnej autority štátu vyžadujú, aby právoplatné rozhodnutia súdu alebo správneho orgánu, boli nespochybniteľnou právnou skutočnosťou majúcou účinky do budúcnosti bez ohľadu na to, či písomné vyhotovenie takéhoto aktu existuje doposiaľ. V opačnom prípade by totiž bolo možné uplatniť tvrdenie o jeho vadách, tiež po tom ako uplynula lehota na jeho skartovanie alebo boli zničené, alebo stratené, čo sa odvolaciemu súdu javilo ako i prípad danej veci. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pričom namietal, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil vo vzťahu k záveru, že ide o miestnu a nie o účelovú komunikáciu ako aj aké dôvody ho viedli k záveru, že asfaltová plocha ešte stále plní svoj účel. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd mal v spise zobrazenia asfaltovej plochy na mape a ostatné podklady, ktoré jasne a objektívne ukazovali, že jediným účelom asfaltovej plochy v minulosti bol prístup k pumpe. V súčasnom stave, v akom sa asfaltová plocha nachádza, objektívne len ťažko môže spĺňať technické požiadavky, ktoré sa od miestnej cesty vyžadujú. Dovolateľ mal za to, že neodôvodnenie rozsudku, prečo bola asfaltová plocha považovaná za miestnu cestu hoci jej znaky ju do minulosti opisujú skôr ako účelovú cestu, malo za následok jeho nepreskúmateľnosť a nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

3.1. Dovolateľ v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací dôvod vymedzil nasledovnými otázkami: „1) Je možné považovať stavbu - asfaltovú plochu za miestnu cestu iba na základe jej evidencie v databáze Slovenskej správy ciest?; 2) Ak áno, má zápis miestnej cesty do tejto databázy právne účinky (konštitutívne alebo deklaratórne)?; 3) Vzťahuje sa ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon č. 66/2009 Z. z.“) na vlastníka povolenej alebo nepovolenej stavby ?; 4) Vzniká vlastníkovi nepovolenej stavby vo verejnom záujme právo zodpovedajúce vecnému bremenu v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. k pozemku pod touto nepovolenou stavbou ?; 5) Je možné pri staršej stavbe prezumovať, že sa jedná o povolenú stavbu, hoci dôkaz - tzn. stavebné povolenie, kolaudačné rozhodnutie, prípadne iný dokument vlastníka stavby nie je schopný predložiť?; 6) Je možné stavbu, ktorá v minulosti slúžila na účel prístupovej cesty k inej stavbe považovať za miestnu cestu alebo za účelovú cestu v prípade, ak je zrejmé, že svojím účelom bola zriadená na prístup k (už) neexistujúcej hlavnej stavbe ?; 7) Je takáto prístupová cesta dočasnou stavbou, ktorá zanikla spolu so zánikom hlavnej stavby tým, že pominul jej účel, na ktorý bola zriadená

“

3.2. Dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že odvolací súd nesprávne posúdil asfaltovú plochu ako miestnu cestu, keď vychádzal z databázy Slovenskej správy ciest, podľa názoru dovolateľa zápis do uvedenej databázy má výlučne evidenčný charakter. Ďalej uviedol, že Slovenská správa ciest pri zápise do databázy neskúma, či bola cesta riadne povolená. Na preukázanie svojho tvrdenia žalobca priložil odpoveď na žiadosť o informácie zo dňa 30. septembra 2022 od Slovenskej správy ciest. Podľa odpovede je asfaltová plocha evidovaná ako miestna cesta od roku 2016. Nič to nemení na skutočnosti, že sa stále musí jednať o povolenú stavbu. Podľa žalobcu asfaltová plocha na pozemku žalobcu povahu povolenej stavby určite nemá. So zápisom do databázy nie sú spojené žiadne konštitutívne, ani deklaratórne účinky. Podľa žalobcu asfaltová plocha nie je miestnou cestou. V minulosti slúžila ako účelová cesta k benzínovej pumpke, po čase však spoločne so zánikom benzínovej pumpy stratila svoj význam, fakticky prestala existovať. Podľa dovolateľa je posúdenie asfaltovej plochy ako miestnej cesty v príkrom rozpore s ostatnými tvrdeniami odvolacieho súdu, že asfaltová plocha v minulosti slúžila ako účelová cesta - prístupová cesta k benzínovej pumpke. Toto odvolací ako aj prvostupňový súd nevyhodnotili správne, čo malo priamo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Ďalej žalobca uviedol, že pri použití ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. povolenosť staršej stavby nesmie len prezumovať. Posúdenie, či sa jednalo o povolenú alebo nepovolenú stavbu bolo v spore kľúčovým. Výlučne od posúdenia stavby asfaltovej plochy ako povolenej záviselo použitie ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Len v uvedenom prípade by vzniklo žalovanému zo zákona právo zodpovedajúce vecnému bremenu. K 6. a 7. otázke dovolateľ uviedol, že sa týmito skutočnosťami prvoinštančný a odvolací súd odmietli zaoberať. Mal za to, že asfaltová plocha bola používaná výlučne ako prístupová cesta k benzínovej pumpke. Vodiči po celú dobu mali možnosť používať susednú, miestnu cestu smerom na západ od pozemku a asfaltovej plochy. Aj z týchto dôvodov sa žalobca s právnym názorom odvolacieho súdu (aj prvostupňového) nestotožňuje. Žalobca sa domnieval, že asfaltová plocha po odstránení benzínovej pumpy musela naplňať znaky dočasnej stavby pri ktorej pominul účel, na ktorý bola zriadená. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 14. októbra 2014, pod sp. zn. 22Cdo/4304/2011 a rozsudok zo dňa 23. apríla 2013, pod sp. zn. 22Cdo/1840/2011. Podľa dovolateľa mal odvolací súd posúdiť asfaltovú plochu ako stavbu, ktorá mala dočasný charakter pri ktorej pominul účel, na ktorý bola zriadená. Súd mal v takom prípade nariadiť jej odstránenie z dôvodov podľa ustanovenia § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Týmto sa však odmietol zaoberať, čo nepochybne malo vplyv na nesprávne posúdenie veci, ako aj na rozhodnutie vo veci samej. Dovolateľ žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa plne stotožňuje s výrokmi ako aj s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15. júna 2022, sp. zn. 19Co/98/2021 a navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodné odmietol. Žalovaný mal za to, že žalobcom formulované otázky nespĺňajú podmienky a ani nemajú charakter zásadných právnych otázok, ktoré doposiaľ neboli riešené dovolacím súdom v zmysle príslušných zákonných ustanovení.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že predmetom konania je aj vec, ktorá nepatrí do právomoci všeobecných súdov, a preto rozsudky oboch súdov vydaných v základnom konaní v časti odstránenia dopravného značenia zrušil, konanie zastavil a vec postúpil Mestu Púchov ako orgánu kompetentnému vo veci rozhodnúť. Vo zvyšnej časti dovolanie odmietol, keďže nebolo dôvodné.

6. Dovolací súd skúmal predovšetkým, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť, ktorá povinnosť mu vyplýva priamo z ustanovenia § 161 ods. 1 s použitím § 438 CSP. Procesné podmienky predstavujú základné procesné predpoklady, aby mohol súd autoritatívne rozhodnúť vo veci samej. Existencia a splnenie procesných podmienok je predpokladom poskytnutia súdnej ochrany ohrozeným alebo poškodeným subjektívnym právam v rozsahu článku 1 CSP. Súd je povinný zisťovať

ich existenciu a splnenie v každom štádiu konania, teda aj v štádiu dovolacieho konania.

7. Jednou z neodstrániteľných podmienok konania je právomoc, ktorá je odrazom zásady legitimacy a predstavuje oprávnenie určitého štátneho orgánu riešiť otázky, ktoré sú zákonom zverené do jeho kompetencie.

8. Právomoc sa všeobecne posudzuje ako oprávnenie určitého štátneho orgánu (v tomto prípade súdu) riešiť otázky, ktoré sú zákonom zverené do jeho kompetencie. Civilný sporový poriadok vymedzuje právomoc súdov v § 3 a 4. Ustanovenie § 3 CSP, určuje, že súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Súkromnoprávne vzťahy, z ktorých vychádzajú súkromnoprávne spory a iné veci, sú charakterizované najmä právnou rovnosťou a vôľovou autonómiou ich účastníkov. Ich postavenie je rovnocenné, čo znamená, že jeden z účastníkov súkromnoprávneho vzťahu nie je oprávnený jednostranne ukladať povinnosti druhému účastníkovi a ani sám autoritatívne vynucovať splnenie povinnosti druhého účastníka súkromnoprávneho vzťahu. Nad rámec súboru vzťahov uvedených v § 3 CSP súdy prejednávajú a rozhodujú aj iné veci, ktoré sa už nezakladajú priamo na práve súkromnom, ale len vtedy, ak to ustanovuje zákon - čo vyplýva z § 4 CSP. Právomoc súdu je základnou procesnou podmienkou, ktorej splnenie súd skúma z úradnej povinnosti v každom štádiu konania a na každej inštancii (§ 161 ods. 1 CSP). Jej nedostatok je neodstrániteľný a vedie k zastaveniu konania (§ 161 ods. 2 CSP v spojení s § 9, resp. § 10 ods. 1 CSP).

9. Pre vyriešenie otázky, či tá - ktorá vec patrí do právomoci súdu v zmysle uvedených ustanovení, je nevyhnutné predovšetkým zistiť, z ktorého právneho vzťahu žalobca vyvodzuje žalobou uplatnený nárok (predmet súdneho konania), tento vzťah dôsledne analyzovať a následne po právnej stránke správne vyhodnotiť. Pre analýzu právneho vzťahu a posúdenie jeho povahy z hľadiska právomoci súdu je rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú majú povahu práva a povinnosti strán, tvoriace obsah tohto právneho vzťahu. Len uvedené kritérium je určujúce pre posúdenie, či žalobou uplatnený nárok je vyvodzovaný z takého právneho vzťahu, ktorý bolo možné podriadiť pod niektorý z právnych vzťahov vymenovaných v § 3 CSP.

10. V posudzovanej veci sa žalobca podanou žalobou okrem iného domáha uložiť žalovanému povinnosť odstrániť dopravné značenia s označením „B2 - Zákaz vjazdu všetkých vozidiel“ a C6a - Prikázaný smer jazdy obchádzania vpravo“ z pozemku vo výlučnom vlastníctve žalobcu, parc. č. KNC 1757/2, k. ú. W.E., zapísaný na LV č. XXXX.

11. Podľa § 3 ods. 2 cestného zákona, miestnu štátnu správu vo veciach miestnych ciest a účelových ciest vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Obce na miestnych cestách a na účelových cestách určujú použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Obce v rámci preneseného výkonu štátnej správy prejednávajú priestupky podľa § 22c na úseku miestnych ciest a účelových ciest.

12. Otázka možného osadenia dopravných značiek, resp. ich odstránenia vo vymedzenom rozsahu spadá pod verejnoprávne oprávnenia a povinnosti, o ktorých môže rozhodovať iba správny orgán. Daná otázka odstránenia dopravného značenia nie je inštitútom súkromného práva, ale verejnoprávnym oprávnením. Žalobca sa žalobou domáha ochrany svojho vlastníckeho práva pričom žiada, aby súd uložil obci odstránenie dopravného značenia s ním uvedenej cesty. Uvedené je svojou povahou verejnoprávne oprávnenie upravené osobitným predpisom. O právach a povinnostiach vo vzťahu k dopravnému značeniu je oprávnený rozhodnúť príslušný správny orgán a nie všeobecný súd v rámci súkromnoprávnej žaloby.

13. Žalobca sa domáha odstránenia dopravného značenia z cestnej komunikácie (cesty), pričom daná vec nespadá do právomoci súdu, ale spadá do právomoci správneho orgánu, v danom prípade mesta Púchov.

14. Keďže na rozhodovanie o uvedenej časti žalobného nároku nie je daná právomoc súdu a súdy nižších

inštancií otázku právomoci súdu nevyriešili správne, dovolací súd v zmysle § 449 ods. 1, 2 CSP, § 450 CSP v predmetnej časti rozsudky odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil (§ 6 ods. 1 CSP). Súčasne vec postúpil mestu Púchov, ako orgánu do kompetencie ktorého daná vec patrí.

15. Pokiaľ ide o zvyšnú časť dovolaním napadnutého rozhodnutia, žalobca podal dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací súd najskôr pristúpil k posúdeniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

16. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

17. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

18. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

19. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

20. Dovolateľ namietal, že postupom odvolacieho súdu došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Námitka dovolateľa spočívala v tom, že pokiaľ odvolací súd uviedol, že asfaltová plocha bola vybudovaná vzhľadom k hlavnému stavebnému objektu - pumpe, bol povinný sa zaoberať tým, prečo posúdil asfaltovú plochu ako miestnu cestu, nie ako účelovú a aké dôvody ho viedli k záveru, že asfaltová plocha ešte stále plní svoj účel. Dovolateľ mal za to, že neodôvodnenie rozsudku, prečo bola asfaltová plocha považovaná za miestnu cestu, hoci jej ju znaky do minulosti skôr opisujú ako účelovú cestu, malo za následok jeho nepreskúmateľnosť a nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

21. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10., 9Cdo/248/2021).

22. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili, a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

23. Odvolací súd v súvislosti s námietkou žalobcu, či komunikácia na pozemku žalobcu je miestnou komunikáciou v zmysle cestného zákona vysporiadal sa v bode 20. odôvodnenia, keď uviedol, že táto

skutočnosť vyplýva z databázy IS MCS, pričom skonštatoval, že na tomto závere nič nemení ani tvrdenie žalobcu, že táto databáza má evidenčný charakter. Ďalej uviedol, že: „Prevedenie vlastníctva k danej komunikácii na žalovaného bolo realizované na základe zákona č. 135/1961 Zb. v zmysle jeho novely zákonom č. 160/1996 Z.z., ktorej cieľom bolo riešiť vlastnícke vzťahy k jednotlivým druhom komunikácií a ustanoviť zodpovednosť konkrétnych subjektov za správu komunikácií podľa ich vlastníctva (viď dôvodovú správu k zák. č. 160/1996 Z.z.) Je preto jednoznačné, že daná stavba - miestna komunikácia sa nachádza vo vlastníctve žalovaného. Súd prvej inštancie postupoval správne keď na daný skutkový stav aplikoval zák. č. 66/2009 Z.z., ktorý podrobne upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou“. Je teda jednoznačné, že odvolací súd sa zaoberal tým, prečo posúdil komunikáciu ako miestnu aj s vyčerpávacím odôvodnením. Dovolací súd sa v tejto súvislosti stotožňuje s tvrdením žalovaného, že žalobca uvedenú argumentáciu ohľadom účelovej komunikácie uviedol až v rámci podaného odvolania. Dovolaciemu súdu sa javí, že dovolateľ v prejednávanej veci predkladá súdu vlastné hodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúci skutkový stav.

24. V tejto súvislosti opakovane pripomína, že za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

25. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

26. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

27. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

28. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že má ísť o otázku riešenú odvolacím súdom a to buď o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), alebo o procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

29. Dôvod prípustnosti dovolania (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnú otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto

pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. Predpokladom prípustnosti dovolania je dôsledné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom musí uviesť svoj názor na riešenie tejto právnej otázky (§ 393 ods. 2, 3 CSP). V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

30. Dovolateľ ako právne otázky v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP nastolil 7 otázok (bod 3.1.) považujúc ich za kľúčové pre rozhodnutie v predmetnej veci, ktoré boli odvolacím súdom nesprávne vyhodnotené, pričom vymedzené otázky neboli doposiaľ dovolacím súdom riešené, nemohla sa k nim ustáliť rozhodovacia prax odvolacieho súdu.

31. Dovolateľom zadefinované právne otázky by mohli mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP iba vtedy, ak by výsledok ich riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jediný a výlučný dôvod pre ktorý bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberal tým, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či v prípade žalobcom nastolených právnych otázok, ide o také otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

32. Prvou právnou otázkou je „Či je možné považovať stavbu - asfaltovú plochu za miestnu cestu iba na základe jej evidencie v databáze Slovenskej správy ciest?“.

32.1. Podľa dovolateľa odvolací súd nesprávne posúdil asfaltovú plochu ako miestnu cestu, keď vychádzal z databázy Slovenskej správy ciest, konkrétne že sa jedná o miestnu komunikáciu, názov úseku XXXXAXXXXX, ID úseku XXXXXX, zapísaná v databáze IS MCS. Podľa názoru dovolateľa mali túto súdy posúdiť ako účelovú cestu.

32.2. Súdy oboch inštancií v priebehu sporu riešili viaceré otázky súvisiace s posúdením opodstatnenosti žalobou uplatneného nároku. Bolo nesporné, že žalobca je vlastníkom predmetného pozemku a že na predmetnom pozemku sa nachádza stavba vo vlastníctve žalovaného, na ktorom pozemku žalobca osadil dopravné značenie. Súdy vyhodnotili, že stavba na pozemku žalobcu je miestnou komunikáciou, ktorá prešla do vlastníctva žalovaného na základe zákona č. 135/1996 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon). Žalovanému teda vzniklo k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Vzhľadom na uvedené súdy dospeli k záveru, že nemožno konštatovať, že by žalovaný užíval pozemok bez právneho titulu a tým pádom sa žalobca nemohol domáhať odstránenia stavby - miestnej komunikácie, na základe čoho žalobu v tejto časti zamietli.

32.3. Ako konštantne uvádza najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach, právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

32.4. Posudzujúc dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) v kontexte s dovolateľom vymedzenej právnej otázky, je zrejmé, že dovolateľ vo svojom dovolaní podrobil kritike skutkové závery odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ ním sleduje nesprávne posúdenie veci v otázke vyhodnotenia predmetnej komunikácie ako miestnej cesty. Dovolateľ tak v dovolaní síce z formálneho hľadiska označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci, avšak z hľadiska obsahového je zrejmé, že v skutočnosti odvolaciemu súdu (a aj súdu prvej inštancie) vytýka nedostatky skutkovej, nie právnej povahy.

32.5. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom však opodstatnenosť svojho tvrdenia odôvodňuje tým, že skutkové zistenia a z nich vyplývajúci

skutkový záver sú nesprávne, nie je splnená zákonná náležitosť dovolania vyplývajúca z § 428 CSP. Nesprávnosť právneho posúdenia veci nemožno vymedziť nesprávnym alebo neúplným zistením skutkového stavu. V prípade dovolania, ktorého prípustnosť je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 CSP a dôvodnosť vysvetľovaná nesprávnym právnym posúdením, má teda kľúčový význam to, či dovolanie obsahuje náležitú argumentáciu spochybňujúcu buď správnosť aplikácie niektorej právnej normy alebo správnosť jej interpretácie. Takáto argumentácia ale v danom prípade netvorí obsah dovolania dovolateľa.

33. Pokiaľ ide o dovolateľom predloženú odpoveď na žiadosť o informácie o miestnej správe ciest, dovolací súd dáva dovolateľovi do pozornosti, že v dovolacom konaní sa dokazovanie nevykonáva a dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (k tomu pozri II. ÚS 285/2017). Nad rámec uvedeného dovolací súd uvádza, že žalobca mohol predložiť predmetnú odpoveď na žiadosť už v konaní pred súdom prvej inštancie.

34. Pokiaľ ide o zvyšné dovolateľom vymedzené otázky 2) až 7) (bod 3.1.), dovolací súd dospel k záveru, že tieto otázky nemali znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

35. Dovolací súd pripomína, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver odvolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

36. Dovolateľom nastolené dovolacie otázky, neboli také, ktoré odvolací súd riešil a založil na nich svoje rozhodnutie, v okolnostiach daného sporu, nemali určujúci význam a odpovede (akékoľvek do úvahy prichádzajúce) na ne neboli dôvodom pre záver o vecnej správnosti rozhodnutí nižších súdov.

36.1. V prípade druhej právnej otázky ide o hypotetickú otázku, odvolací súd neposudzoval, či má zápis do databázy konštitutívne alebo deklaratórne účinky, konštatoval len, že záver o miestnej komunikácii vyplýva z predmetnej databázy, na čom nič nemení ani tvrdenie žalobcu, že má len evidenčný charakter. Za tejto situácie dovolateľom naformulovaná nenaplnia základnú požiadavku determinujúcu procesnú prípustnosť dovolania, a to, aby išlo o otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolateľom nastolená otázka má v danom prípade povahu (len) hypotetickú, či akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia.

36.2. Pokiaľ ide o tretiu dovolaciu otázku, dovolací súd má za to, že ani táto nie je vymedzená zákonom požadovaným spôsobom. Dovolateľ kladie otázku, či sa ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. vzťahuje na vlastníka povolennej alebo nepovolennej stavby, pričom však súdy nižších inštancií zhodne dospeli k záveru o povolenosti predmetnej stavby. Ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. vyžaduje, aby sa jednalo o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov. Z uvedeného možno dôvodiť, že žalobca položenou otázkou nereflektoval ustálený skutkový základ (ktorý ani dovolací súd nie je v zásade oprávnený prehodnocovať - § 442 CSP) a jej zodpovedanie by pre meritórne rozhodnutie nemalo žiadnu právnu relevanciu.

36.3. Vo vzťahu k štvrtej dovolacej otázke, či vlastníkovi nepovolennej stavby vzniká vo verejnom záujme právo zodpovedajúce vecnému bremenu v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. k pozemku pod touto nepovolenou stavbou, opätovne predkladá záver, ku ktorému však súdy nedospeli, t. j., že ide o nepovolenú stavbu.

36.4. V súvislosti s piatou dovolacou otázkou najvyšší súd uvádza, že sa opäť jedná len o nesúhlas žalobcu s právnym posúdením súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Dovolací súd pripomína, že samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu prípadu (sporu),

významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017, 9Cdo/8/2020, 9Cdo/216/2021).

36.5. Pokiaľ ide o šiestu a siedmu dovoláciu otázku - či je možné stavbu, ktorá v minulosti slúžila na účel prístupovej cesty k inej stavbe považovať za miestnu cestu alebo za účelovú cestu v prípade, ak je zrejmé, že svojím usporiadením bola zriadená na prístup k (už) neexistujúcej hlavnej stavbe; a či je takáto prístupová cesta dočasnou stavbou, ktorá zanikla spolu so zánikom hlavnej stavby tým, že pominul jej účel, na ktorý bola zriadená; podľa dovolacieho súdu z nich vyplýva snaha dovolateľa spochybniť vykonané dokazovanie a následne zistený skutkový a právny stav súdmi nižších inštancií. Dovolací súd pripomína, že nie je oprávnený preskúmať a prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu z hľadiska ich správnosti a úplnosti (§ 442 CSP), ani prehodnocovať vykonané dôkazy; iný prístup by bol porušením zásady priamosti súdneho konania. Dovolací súd totiž nie je treťou inštanciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

37. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že „dovolacie“ otázky, o ktorých je reč, nemali v prejednávanej veci znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP), v dôsledku čoho prípustnosť dovolania vyvodzovaná z tohto ustanovenia daná nebola.

38. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

39. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

40. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.